

BENEDEK ELEK

CSDALÁMPA

MESEK A VILÁG
MINDEN TÁJÁRÓL

HORVÁTH ILDI RAJZAIVAL

SCOLAR
KID

A néma szultánkisasszony

(TÖRÖK MESE)

Hol volt, hol nem volt, valahol mégiscsak volt egy hatalmas szultán s annak egy fia. Egyszer a szultánfi lement az udvarba, ott elévette aranylabdáját, s játszadozott vele. Amint jobbra-balra dobálta a labdát, beállít az udvarba egy ősz öregasszony, akinek kezében egy nagy cserépkorsó volt, aztán odamegy a kúthoz, hogy megmerítse. Mit gondolt, mit nem a szultán fia, megcélózta a korsót az aranylabdával, s kopp! el is találta az első célzásra.

No, ha eltalálta, el is törött a korsó.

Hej, búsult a szegény öregasszony, de nem mert szólani egy árva szót se. Mit tehetett szegény feje? Elment a boltba, s új korsót vett ottan. Aztán megint csak a szultán kútjában akarta megmeríteni a korsóját, de bizony most sem járt több szerencsével, mint az elébb, mert a szultánfi az új korsót is megdobta az aranylabdájával, s az is ízzé-porrá törött.

Most már mérgelődött is a szegény öregasszony, de most se szólott egy szót sem (hogyan is mert volna szólani a hatalmas szultán fiának!), hanem ment a boltba új korsóért. Nem volt elég pénze, csak úgy majd megadomra adták a korsót, s mégis szerencsét próbált vele az öregasszony.

De bizony a kis szultánfi sem unta meg a mulatozását, hanem újra csak megdobta a korsót a labdával. No, de most már vége szakadt a vénasszony türelmének is! Nagy haragjában megátkozta a szultánfit.

– Hallod-e, te szultánfi – kiabált az öregasszony –, azt kívánom neked, hogy szeress belé a néma szultánkisasszonyba!

Csak ennyit mondott, többet nem, s azzal eltűnt, mintha a föld nyelte volna el.

A szultánfi először nagyot nevetett, de aztán elkezdett gondolkodni, tépelődni magában, hogy ugyan ki lehet az, akiről a vénasszony beszélt, s addig-addig gondolkodott, tünődött magában, hogy egyszerre csak sápadozni, fogyni kezdett, s néhány nap múlva olyan beteg lett, hogy még az ágyból sem tudott felkelni.

Hej, megijedt a szultán szörnyen! Vajon mi baja lehet az ő egyetlen, drága fiának?! Hívatta az orvosokat, kuruzslókat, de bizony egy sem tudott segíteni a szultánfin.

Aztán kérdezte, faggatta a szultán a fiát, hogy s mint esett ebbe a nagy betegségbe, s addig faggatta, mígnem el is mondta a fiú az ő nagy bűjébaját, hogy hát mivel átkozta meg őt az öregasszony.

– Nem segít énrajtam – mondotta a szultánfi –, sem doktor, sem senki, lelkem apám. Engedje meg, hogy keressem föl a néma szultánkisasszonyt, az talán meggyógyítja az én nagy bajomat.

Egy ideig vonakodott a szultán, mert féltette a fiát a nagy úttól, de mikor látta, hogy az napról napra hervadozik, azt mondotta neki:

– Hát, édes fiam, látom, hogy a te bajodon senki nem tud segíteni. Veled ereszttem a fővezírt, keressétek fel együtt a néma szultánkisasszonyt.

El is indult a nagy útra a szultánfi meg a vezír, s hat hónapig éjjel-nappal mentek, úgyhogy a ruha már rongyokban lógott le róluk.

A hatodik hónap végén egy magas hegynek a tetejére értek, s hát ott a föld, a kő, a virág s minden, de minden úgy ragyogott, csillogott valami nagy fényességtől, hogy majd megvakultak, amint szerteneztek. Csudálkoztak, gondolkoztak eleget, hogy ugyan mi lehet ennek a szertelen fényességnek az oka, s mert éppen előttük ment el egy szegény vándoreMBER, megkérdezték tőle:

– Ugyan bizony miért ilyen fényes itt minden?

– Az bizony azért – felelte a vándor –, mert a néma szultánkisasszonyé ez a hegy, s bár az hét sűrű fátyolt hord az arca körül, mégis olyan ragyogó a szépsége, hogy megaranyozza a hegyet.

– Hol lakik a szultánkisasszony? Meg tudnád-e mondani? – kérdezte a szultánfi nagy szívdobogással.

– Tudom biz én, hogy hol lakik. Éppen hat hónapig kell még erdőn-mezőn keresztül mennetek. Akkor aztán egy szerájhoz értek, ott lakik a szultánleány. De azt mondhatom, akinek az élete kedves, oda ne menjen, mert halálnak halálával hal meg, ha őt meg nem szólaltatja.

A szultánfi azonban nem ijedt meg a haláltól. Újra összeszedelőzködtek, s mentek hegyeken, völgyeken, erdőkön, mezőkön, folyóvizeken át szakadatlan. No, sok-sok vándorlás után (a mesében hamar múlik az idő!), mikor már vagy három hónapig utaztak, elértek ismét egy magas hegy tetejére. Hát ott minden olyan piros volt, mint a vér! Nem tudták elgondolni, hogy mi lehet ennek az oka, lementek hát egy kicsi faluba, beültek egy kávéházba, s elkezdtek kérdezősködni, hogy voltaképpen hol s merre járnak, s mi oka annak az éktelen verességnek azon a magas hegyen.

Elmondják az emberek nagy szószaporítással, hogy annak bizony senki más az oka, mint a néma szultánkisasszony, annak az ajaka olyan rózsapiros, hogy a színe még a hegyet is pirosra festi. Megmutatták az utat, hogy merre menjenek, ha oda akarnak menni, de kérték erősen, hogy ne áldozzák fel hiába fiatal életüket, mert még eddig mindenki szörnyű halállal halt meg, aki a néma szultánleányt meg akarta nézni.

De bizony nem hallgattak a sok bölcs tanácsra, felkerekedtek újra, s mentek tovább hegyeken, völgyeken, erdőkön, mezőkön, folyóvizeken át, szakadatlan.

Egyszer csak megint egy hegy aljába érnek, s hát annak a tetején egy olyan palota állott, amely csupa embercsontból volt kirakva.

– Na – mondta a vezír –, ez bizonyosan a néma szultánkisasszony palotája, s ezek a csontok azoké a legényeké, akik nem tudták megszólaltatni. Ide kerül a mienk is, vagy elvisszük a szultánkisasszonyt!

Volt a hegy lábánál egy városka, ott egy vendéglőben meghúzódtak, s gondolták, eltöltenek egy-két napot, mielőtt továbbmennének. No, de

olyan csodálatos várost soha nem láttak még, mint amilyen ez volt! Az utcán, a vendéglőben s mindenütt csupa síró embert láttak. Az egyik a fiát, a másik a bátyját siratta, mindenkinek volt valaki siratnivalója.

Kérdik a kocsmárost, hogy mi ennek a nagy szomorúságnak az oka. A kocsmáros összecsapja a kezét bámulatában:

– Hát ti nem tudjátok, hogy hol jártok? Ez a néma szultánkisasszony városa, s az egész fiatalság felment már a várba, hogy megszólaltassa a szultánkisasszonyt, de bizony mind otthagyták a fogukat, mert egy szó nem sok, annyit sem tudtak kihúzni belőle. Azért sírnak mind az emberek, mert mindegyiknek vészett oda valakije. Ti is jobban teszitek, ha továbbállotok, mert bizony szörnyű halálnak halálával haltok meg szép fiatalságotokban.

Nem szóltak egy szót sem a fiatalok, hanem kimentek a városba, hogy egy kicsit széjjelnézzenek. Éppen vásár napja volt, s amint fel s alá jártak a vásárosnépek közt, meglát a szultánfi egy embert, aki egy kalickába zárt pacsirtát árult. Megtetszett a kis pacsirta a szultánfinak, nem is tanakodik sokat, hanem megveszi száz piaszterért. Mikor a vendéglőbe értek, felakasztotta a szegre a kalickát, s úgy nézegette nagy szomorúsággal a madarat, mert elgondolta, hogy ugyan mivel is tudná ő megszólaltatni a szultánkisasszonyt, akiből annyi ember nem tudott egy szót se kihúzni. Eszébe jutott, hogy milyen fiatalon kell meghalnia, s ebbéli szomorúságában hangos sírásra fakadt. Ahogy így sírdogált, egyszerre csak megszólal a kalickában a kis madár:

– Ugyan bizony miért sírsz, te szultánfi?

Megijedt a szultánfi, egész testében elkezdett reszketni, mint a nyárfalevél, hogy vajon ki szólítja, a madár-e, vagy valami gonosz szellem, de mégis megemberelte magát. Gondolta, hátha Allah küldte segítségül ezt a kis madarat. Mondta néki:

– Hogyne sírnék, mikor akárhogy töröm a fejemet, nem tudom kigondolni, hogy mivel szólaltassam meg a néma szultánkisasszonyt.

– No, azért kár a fejedet a falba verni. Hallgass ide: menj fel ma este a szerájba, vigy engem is magaddal, s mikor beeresztenek a szultánkisasszonyhoz, kezdj el beszélni hozzá. Engem tégy egy zsámoly alá, hogy meg ne lásson, s aztán, ha már sokáig beszéltél, s még mindig nem válaszolt, mondd azt neki: hogyha ő nem szól hozzád, hát legalább a zsámollyal beszélgetsz egy kicsit, az bizonyosan nem lesz olyan néma, mint ő. A többit bízd reám!

Meg is fogadta a tanácsot a szultánfi, s este elindult a szerájba. Ott leborult a szultán lába elé, s úgy mondta el, hogy mi szél hozta ide. Nézte, nézte a szultán a szultánfit, tetszett neki a fiú erősen, s merthogy tetszett, ugyancsak lelkire beszélt, hogy így, hogy úgy, menjen inkább haza az apjához, ne veszítse el szép ifjú életét. De beszélhetett, a szultánfi nem tágitott, s végre is csak be kellett vezetni a szultánkisasszonyhoz.

Ahogy belépett a szultánfi, első dolga volt, hogy a zsámoly alá tegye a kalickát, aztán mélyen meghajolt az elfátyolozott szultánkisasszony előtt, s megkérdezte, hogy szolgál az egészsége. Sok minden egyebet összevissza beszélt még, de beszélhetett annak akár ítéletnapig is, nem szólt az egy szót se. Mikor már elfogyott a türelme a szultánfinak, azt mondta:

– No, ha te nem szólasz hozzám, szultánkisasszony, beszélgetek evvel a kicsi zsámollyal. Meglásd, ha nincs is lelke, lesz annyi könyörület benne, hogy megszán, s szól legalább egyet.

Csakugyan oda is fordult a zsámolyhoz, s megkérdezte:

– Hogy vagy, kis zsámoly?

Felelte a pacsirta:

– Igen jól, köszönöm kérdésedet. Ó, hány esztendeje vagyok már itt, s még soha senki se szólt hozzám! Téged bizonyára Allah küldött, hogy megörvendeztess, de én sem leszek hálátlan, elmondok neked egy történetet, hogy jobban teljék az időd.

Volt egyszer egy szultán s annak egy gyönyörű leánya. Mikor már akkora lett, hogy férjhez kellett volna adni, jött a palotába három kérő.

A szultán nem tudott választani közülök, hát azt mondta nekik: „Menjete el, fiaim, lássatok országot-világot, s tanuljatok valami mesterséget. Amelyik legügyesebb lesz közületek, annak adom a leányomat.” Jól van, a legények bele is egyeznek, s elindulnak együtt világot látni, szerencsét próbálni. Egyszer csak elérnek egy forráshoz, ott letelepednek, s azt mondja az egyik: „Én azt tanácsolom, váljunk itt el, s menjünk ahányan vagyunk annyifelé, s mikor kitanultuk a mesterségünket, találkozzunk megint itt a forrás mellett. Hogy megtudjuk, nem ment-e valamelyikünk már elébb haza, tegyük be a gyűrűnket egy kő alá, az legyen a jel.”

Meg is egyeztek abban, hogy elválnak, a gyűrűt is betették a kő alá, s elindultak hárman háromfelé.

A legidősebb közülök megtanulta, hogy hat hónapi utat hogy lehet egy óra alatt megtenni, a második láthatatlanná lett, amikor akart, a harmadik pedig még a halottat is fel tudta támasztani. Mikor már mind a hárman jól tudták a mesterségüket, szépen hazafelé indultak, s éppen egyszerre érkeztek a forráshoz, amelynél elváltak egymástól.

Az a legény, aki láthatatlan tudott lenni, ha akart, azt mondta a másik kettőnek:

„No, mi alighanem hiába tanultuk a mesterségünket, mert a királyleány olyan beteg, hogy hét óra múlva meghal szegény!” A harmadik azt mondta erre:

„Én meg tudnám gyógyítani, de ki tud olyan gyorsan hozzá jutni az orvossággal?”

„Ha csak az a baj, elviszem én” – mondta a másik, s avval repült az orvossággal a szultán palotájába.

Meg is gyógyult egy szempillantás alatt a szultánkisasszony, s már lent sétált a kertben a legénnyel, mikor a másik kettő nagy fáradtan megérkezett.

A pacsirta most félbehagyta a mesét, s azt kérdezte a szultánfitől:

– Ugyan, melyiknek adnád a három legény közül a szultánkisasszonyt?

– Ha tőlem függene, én bizony annak adnám, akié az orvosság volt! – felelte a szultánfi.

A pacsirta annak akarta adni, aki megtudta, hogy beteg a szultánleány, s ezen addig huzakodtak-vitatkoztak, hogy szörnyen megmérgelődött a néma szultánkisasszony, letépte a fátyolt az arcáról, s mondta:

– Na, igazi bolondok vagytok ti, hogy még annyit se tudtok, ki érdemli meg a szultánkisasszonyt. Hát aki elvitte neki az orvosságot, nem az érdemli meg legjobban?

Hej, szaladtak a szolgák s szolgálók hamar a szultánhoz, hogy megszólalt a leánya, de az megkötötte magát, hogy csak akkor lesz a szultánfi felesége, ha még kétszer meg tudja szólaltatni.

Mit volt mit tenni a szultánnak, azt mondta a szultánfinak, hogy jöj-
jön fel holnap este is, szólaltassa meg a leányát.

Hazament a szultánfi a szállására, s még le sem feküdt, elkezdte
törni a fejét, hogy s mint szólaltathatná meg ismét a szultánleányt.

– Egyet se törd a fejedet – szólalt meg a pacsirta –, vígy el holnap este
is magaddal, s tégy fel a szekrényre engem, mert a zsámolyt összetörte
nagy haragjában a szultánleány. A többit bízd reám.

El is vitte megint a szultánfi a pacsirtát a szerájba, s feltette a szek-
rényre, ő pedig elkezdett ismét a szultánkisasszonyhoz beszélni. De bizony
az olyan néma volt, mint a sír. Odafordult akkor a szultánfi a szekrényhez,
s elkezdett avval beszélgetni.

– Jó, hogy a szultánkisasszony nem szól hozzád, így legalább énvelem
beszélgetsz – felelte neki a pacsirta –, s ha akarod, mondok egy szép mesét,
hogy ne und el magadat.

– Mondjad, mondjad, jó szívvel meghallgatom – kérte a szultánfi.

A pacsirta nem is kérette magát sokáig, hanem belekezdett a mondó-
kájába:

– Élt egyszer egy kis városkában egy asszony, s annak volt három ké-
rője: az egyiket hívták Mézcsurgatónak, a másikat Börnyúzónak, a har-
madikat Cserzővargának. Az asszony sokáig tanakodott magában, hogy
melyikhez menjen feleségül, de sehogy se tudott rájönni, hogy melyik
a legügyesebb. A három kérő közül egy sem tudta a másikról, hogy az is
szeretné az asszonyt, mert mindegyik máskor járt az asszonyhoz, de mind
a három egyformán sürgette, hogy adjon már feleletet a kérésükre. Egy-
szer mit gondolt, mit nem az asszony, nem tudom magam se, de elhívatta
mind a három kérőjét egyszerre.

Legelőbb Börnyúzó jött el, de hogy el ne vétsem a dolgot, még az-
előtt az asszony egy mély sírgödröt ásott az udvaron, s mellé leterített egy
szemfedőt. Mikor meglátta az asszony, hogy jön Börnyúzó, elkezdett sírni,

jajveszékelní, hogy az alig győzte kérdezni, mi történt vele. Nagy sírással mondja az asszony, hogy egy hete eltemette az apját ebbe a sírba, de az kiszállott belőle boszorkány képében.

„Ha szeretsz engem – mondotta Bőrnúzóznak –, takarózz be ebbe a szemfedőbe, feküdj belé a sírba, s maradj ott három óra hosszát, hogy ha visszajön az apám, mást találjon benne, s ne jöjjön többet rémíteni engem.”

„Megteszem, hogyne tenném, teérted még a tengerbe is beléugornék” – mondotta a szerelmes Bőrnúzó, s egy perc alatt lent feküdt a sírban.

Alighogy lefeküdt Bőrnúzó, jött Mézcsurgató. Hát azt is nagy sírással fogadja az asszony, s mikor kérdezi, hogy miért van úgy bűnak ereszkedve, azt mondja neki:

„Hát hogyne búsulnék, bánkódnék, mikor az apám a sírjában boszorkánnyá változott, s úgy félek tőle, hogy a hideg is kiráz. Tedd meg, kedves Mézcsurgató, a kedvemért, s állj ide egy nagy kővel a sír mellé, s ha megmozdul, üsd agyon, mert addig nem lesz nékem nyugvásom.”

Megtette Mézcsurgató, hogyne tette volna meg az asszonyért, fogott egy nagy követ, odaállott a sír mellé, s le nem vette a szemét a boszorkányról.

Nemsokára megérkezett Cserzővarga is. Hát azt is nagy jajveszékélessel fogadja az asszony, s mikor megkérdezi, hogy mi baja, azt zokogja sűrű könnyhullatással:

„Jaj, édes Cserzővargám, nagy az én bajom, csak te segíthetnél rajta. Nézd azt a sírt, abba temettem egy hete az apámat, de egy ellensége boszorkány képében kiásta a sírját, s most nem hágy nyugtot szegénynek. Ha volna merszed hozzá, hogy kivedd a sírból, bizony meghálálnám!”

Bezzeg Cserzővarga se volt rest, odaszaladt a sírhoz, kihúzta belőle Bőrnúzózt, s hej, uccu neki! rohant utánuk Mézcsurgató a nagy kővel, mert azt hitte, hogy két boszorkány lett az egyből, de Bőrnúzó se engedte csak úgy elvitetni magát, meg volt ijedve szörnyen, hogy no, most elérkezett a végső órája, mert viszi a boszorkány, s ő bizony fogta a szemfedőt, s egy perc alatt ledobta magáról.

No, volt csudálkozás, mikor megismerték egymást!

– De mondd csak, édes szultánfi – fordult a pacsirta a legényhez –, mit gondolsz, ki érdemli meg leginkább az asszonyt a három közül? Én azt gondolom, hogy Cserzővarga volt a legbátrabb a három közül.

– No, bizony Mézcsurgató fáradozott a legtöbbet, én azt hiszem – mondotta a szultánfi.

Amint így vitatkoznak, megint megmérgeződik a szultánleány, hogy szegény Börnyúzóra, aki három órán át ott feküdt a sírban, senki se gondol, s közbekiáltott nagy hirtelen:

– No, ti ugyan jól osztjátok az igazságot! Börnyúzó volt a legállhatatosabb, s mégis mindig a másik kettőről beszéltek!

Vitték megint nagy örömmel a hírt a szultánnak, hogy ismét megszólalt a leánya, de bizony még harmadikszor is fel kellett mennie a szultánfinak, mert a szultánkisasszony megkötötte magát, hogy ő bizony, ha még egyszer meg nem szólaltatják, nem lesz a szultánfi felesége.

Mikor hazaért a legény a pacsirtájával, ismét gondolkodni kezdett, hogy vajon miket mondjon a leánynak, de bizony nem hagyta a pacsirta, hogy sokat törje a fejét rajta, hanem azt mondotta neki:

– A szultánkisasszony nagy haragjában összetörte a szekrényt, hát ma tedd a kalickámat az ajtó sarka mellé, a többire ne gondolj.

El is mentek estére kelve, de akármennyit beszélt a szultánfi, még csak meg se mukkant a szultánkisasszony. Ő aztán odafordult az ajtófélfához, s így szólt:

– Mesélj valamit nekem, ajtófélfá, mert a szultánkisasszonyt ugyan hiába faggatom.

A pacsirta nem is kérte sokat magát, hanem elkezdett mesélni:

– Volt egyszer egy asztalos, egy szabó s egy szofta (diák). Elment ez a három pajtás együtt vándorolni, s első este egy kis vendéglőbe tértek, s ott egy szobácskába lefeküdtek. Hajnalfelé felébredt az asztalos, s mert nem tudott tovább aludni, felkelt, s ott a szobában széthullott fadarabok-

ból egy leánylakot faragott, aztán mert a munkában ismét elálmosodott, lefeküdt megint.

Nemsokára felébred a szabó, az is felkel, s mikor meglátja a szobában a fababát, mit gondolt, mit nem, összeszedett egy csomó rongyot, s szép kis ruhát varrt neki. Aztán ő is visszafeküdt az ágyba.

Alighogy elaludt, felkelt a szofa is, s hát amint meglátta a szép fababát, úgy megtetszett neki, hogy letérdelt a szoba közepére, s úgy kérte Allahot, hogy ebbe a szép testbe lelket is adjon. Meg is hallgatta az imádságot Allah, s olyan lelkes emberré tette a fababát, hogy a szoftának csak elállott a szeme-szája a nagy csudálkozástól. Nem sokáig bámulhatta a szép leányt, mert nemsokára felébredt a szabó meg az asztalos, s hát azoknak is úgy megtetszett a leány, hogy mindegyik magának akarta.

– Mondd meg hát, szultánfi – kérdezte a pacsirta –, kié legyen a leány?

A szultánfi a szabónak ítélte a leányt, s amint huzakodnak, vitatkoznak, megszólal nagy mérgesen a szultánkisasszony:

– Hát ti igazán bolondok vagytok? Ha a szofa nem imádkozott volna a lélekért, kinek kellett volna egy rongyos fababa?! Őt illeti meg, senki mást a leány.

A szultánfinak sem kellett több! Nagy boldogan szaladt a szultánhoz, hogy harmadszor is megszólalt a leánya. De az se vonakodott már többet, mert szó, ami szó, megtetszett neki is a legény. Hazamentek a fiú szüleihez, s ott olyan lakodalmat csaptak, hogy tizennégy napig még a kutyák is bort ittak.

A vénasszonyt, akinek a szultánfi eltörte a korsaját, felhívták a palotába, s ott élt élete végéig. Jó dolga vót, míg meg nem hótt, jó bizony!

Tartalom

A néma szultánkisasszony (TÖRÖK MESE)	5
A kígyókirály (SVÉD MESE)	17
Hófehérke és Rózsapiroska (NÉMET MESE)	29
Ali herceg (ARAB MESE)	37
A hét boldog esztendő (ZSIDÓ MESE)	70
A macska (IZLANDI MESE)	73
A világlátott békák (JAPÁN MESE)	79
Az alamizsna (ANGOL MESE)	81

Jankó	83
(TÓT MESE)	
A tigris és a nyúl	91
(A FELSŐ-INDUS VIDÉKÉRŐL)	
A galamb	95
(ALBÁN MESE)	
A táltos fiú	102
(MAGYAR MESE)	
A sebesült oroszlán	117
(SPANYOL MESE)	
A királyfi és a sárkány	125
(SZERB MESE)	
A kis Vadrózsa	135
(ROMÁN MESE)	
A szépségért meg kell szenvedni	145
(SZICÍLIAI MESE)	
A négy évszak	151
(CSEH MESE)	

A válogatás Benedek Elek négykötetes *Csudalámpa* című sorozatának könyvei alapján készült. Ennek része: *Arany, Ezüst, Kék és Piros mesekönyv*.

A meséket válogatta: Illés Andrea
Illusztrálta: Horváth Ildi

Illusztrációk © Horváth Ildi, 2022
© Scolar Kiadó, 2022

Minden jog fenntartva. A mű egyetlen részlete sem használható fel, nem tárolható és nem sokszorosítható a kiadó előzetes írásbeli engedélye nélkül.

Köszönjük, hogy a Scolar Kiadó könyvét választotta.
Íratkozzon fel hírlevelünkre a www.scolar.hu honlapon,
vagy keressen minket a facebook.com/scolarklub oldalon!

Scolar Kiadó, 2022
1016 Budapest, Piroska utca 13.
Telefon: (+36 1) 466 7648
scolar@scolar.hu
www.scolar.hu

Felelős kiadó: Érsek Nándor
Felelős szerkesztő: Illés Andrea
Borító- és könyvterv: Horváth Ildi
Tördelés: Kósa Csilla

ISBN 978-963-509-578-0

Nyomta és kötötte: Dürer Nyomda Kft., Gyula
Felelős vezető: Aggod István